

Over schuld en boete, vergelding en vergeving

Hun prachtige, talentvolle Nadine krijgen ze er niet mee terug. Maar sinds de moord op hun dochter in 2006 zetten Jacques en Wanda Beemsterboer zich in voor de bestrijding van zinloos geweld. Steeds vaker zoekt het echtpaar daarbij de wereld binnen de gevangensemuren op. 'Contact tussen dader en slachtoffer kan iedereen een stapje vooruit helpen', zeggen ze. Eenvoudig is dat niet. 'Het kost jaren van voorbereiding, zowel voor de dader als het slachtoffer.'

Donderdag 18 februari was de laatste etappe van de herstelestafette die de afgelopen twee jaar langs 25 penitentiaire inrichtingen ging. Deze zogeheten Dagen van Herstel werden georganiseerd door de deelnemende PI's en Slachtoffer in Beeld. Al enige jaren geleden is DJI begonnen om meer slachtoffergericht te werken en de inrichtingen meer slachtofferminded te maken. Door aandacht te besteden aan slachtoffers, door slachtofferonderzoek te doen bij verlof en door het bevorderen van herstelbemiddeling tussen slachtoffer en dader. De ouders van Nadine Beemsterboer waren bij veel van de bijeenkomsten. In DJIzien nogmaals hun indrukwekkende verhaal.

Het is 2 december 2006 als de 20-jarige Nadine Beemsterboer nog één keer langsgaat bij haar ex-vriend, met wie zij het enige tijd daarvoor heeft uitgemaakt. Het was, zeker het laatste jaar, geen fijne relatie. Hij sloeg haar en schold haar uit. Hoewel verliefd, begon Nadine langzaam te beseffen dat ze met Winston (niet zijn echte naam) niet oud wilde worden. Winston was des duivels over de beslissing van Nadine. Zo boos dat hij haar op die fatale middag, als

hij haar met een smoesje naar zijn huis lokt, met 36 messteken om het leven brengt.

Nadine Foundation

Zijn afschuwelijke daad zet, op zijn zachtst gezegd, het leven van Nadines ouders en haar zus Jacqueline op zijn kop. Moeder Wanda, die in 2010 het boek 'Mam, ik bel je zo terug' publiceert, schetst het warme nest waar Nadine uit komt. Het gezin Beemsterboer is een liefdevol gezin waarin voor zoiets gruwelijks als moord geen plaats is. Juist daarom is de behoefte groot om íets te doen ter nagedachtenis aan Nadine. Jacques: 'Een paar maanden na haar dood hebben wij de Nadine Foundation opgericht. Wij vragen aandacht voor zinloos geweld, en houden daarvoor lezingen door het hele land. De opbrengsten van de Nadine Foundation worden besteed aan bestrijding van geweld en aan dierenwelzijnsorganisaties – omdat Nadine zo gek was op dieren. Voor ons is dit een manier om een sprank van Nadine levend te houden. Heel belangrijk voor ons, het gemis is zo groot.'

Het verdriet om Nadine blijft enorm. Toch zijn Wanda en Jacques er in de loop der jaren in geslaagd om stapje voor stapje verder te komen in de verwerking van hun verlies. Zo'n acht jaar na haar dood hebben ze zelfs contact gehad met Winston, de man die Nadine om het leven bracht. 'Dat ging niet van de ene op de andere dag', zegt Jacques. 'Winston heeft er zelf drie jaar over gedaan om de moed bijeen te rapen en ons via Slachtoffer in Beeld te benaderen. Wij hebben gereageerd door hem te vragen een brief te sturen. Vervolgens deden we er nog vijf jaar over om op zijn verzoek in te gaan.'

Veel vragen

Dat het echtpaar uiteindelijk toestemt in een gesprek, heeft een aantal redenen. 'Ik wilde Winston vooral een aantal zaken zeggen', vertelt Wanda. 'Hem een aantal zaken voor de voeten werpen, zodat ik er niet meer mee rond hoefde te lopen.' Voor Jacques lag het wat anders. 'Ik had veel vragen aan hem. Ik wilde ook details weten die Wanda niet wilde horen. Daarom ben ik later zelfs nog een keer, alleen, terug gegaan.'

De voorbereiding van het gesprek door Slachtoffer in Beeld en in samenwerking met DJI was uitstekend. 'Een paar weken voor het gesprek kregen we al een rondleiding door de PI. We waren nog nooit in een gevangenis geweest.'

Aan de uiteindelijke ontmoeting bewaren ze geen slechte herinneringen. 'Winston toonde oprecht spijt, heeft vooraf zelfs gezegd dat hij er begrip voor zou hebben als hij 'door de vader' naar de keel gevlogen zou worden. Hij was ook zes kilo afgevallen van alle spanning. Hij heeft het erg moeilijk en dat bracht toch een beetje rust', vertelt Wanda.

Jacques voegt eraan toe: 'De kop is eraf. Daar bedoel ik mee: Ooit komt Winston misschien weer vrij en dan kan ik hem zomaar weer op straat tegenkomen. Daarmee te moeten leven lijkt me erg moeilijk als je de dader nooit weergezien hebt.'

Herstelmiddagen

Als Jacques kort na de ontmoeting met Winston in contact komt Jan Eerbeek, de toenmalige hoofdpredikant van DJI, gaat het balletje rollen. 'Hij vroeg mij hem te vergezellen tijdens een aantal herstelmiddagen in verschillende PI's. Inmiddels ben ik in heel wat PI's geweest om mijn verhaal te doen. Soms voor wel meer dan dertig gedetineerden, zoals een tijdje terug in de Koepel in Haarlem. Ik vertel dan eerst wat er met Nadine is gebeurd. Voor een buitenstaander klinkt het misschien gek, maar daar wordt heel emotioneel op gereageerd. Boos zelfs: "Zoiets dóe je toch niet!" Dat geeft een opening om door te praten over zaken als schuld, boete, vergelding en vergeving.'

Wanda, die haar man regelmatig vergezelt tijdens zijn bezoeken aan de inrichtingen van DJI, zegt: 'Mijn beeld over gedetineerden is door die groepsgesprekken enigszins veranderd. Vroeger riep ik: allemaal opsluiten en de sleutel weggooien. Maar nu weet ik dat het genuanceerder ligt. Tegelijkertijd is dat verwarrend. De laatste keer had ik een vriendelijk gesprek met iemand die mij om raad vroeg. Op zeker moment kwam de aap uit de mouw: hij had zijn vriendin vermoord. In mijn hoofd ben ik daar nu, een paar weken later, nog steeds mee bezig. Het is zo dubbel allemaal.'

De zin van herstel

Wat Wanda en Jacques de buitenwereld, en zéker mensen uit de strafrechtketen, willen meegeven, is dat herstel heel zinvol kan zijn. Volgens Jacques is DJI op de goede weg, door de aandacht voor slachtoffers en herstel, die ook is ingegeven door de politiek. 'Het begint te komen. De herstelestafette is een goed voorbeeld. Maar er is nog een wereld te winnen. Niet iedereen in de PI kent het bestaan

van Slachtoffer in Beeld of andere herstelorganisaties. En bij DJI werken momenteel slechts twee herstelconsulenten – die overigens fantastisch werk doen. Zij kunnen een cruciale rol spelen en daders én slachtoffers vooruit helpen. Dankzij onze ontmoeting met Winston heb ik nu een beetje meer rust. Ik gun dat andere slachtoffers ook. Er zijn er nog te veel die vast zitten in hun wrok en woede.'

Tekst: Nienke Ledegang Beeld: Arenda Oomen
